

Publicerad 2011-04-07 13:28 av Ezther Söderling

Till min mest otroliga vän.

Se inte på mig

Hur många gånger jag än tänker.

Se inte på mig.

Sluta se mig.

Lyssna inte på mig.

Hör mig inte.

Känn mig inte.

Förstå mig inte.

Jag skäms över mina beslut, ångrar mina ord. Åcklas av min uppenbarelse och avskyr mitt sinne. Fula tankar som urartar i värre ord och fruktansvärt agerande.

Att gömma allt det som gör mig till det sämsta som finns.

Är lite för svårt när du prompt ska existera så nära mig. När du bryr dig, så ärligt och naivt om något som för länge sedan försvunnit.

Jag klarar inte ens av att hata dig, även fast jag vill. Det hade gjort mitt krig så mycket enklare. Men det är väl din grej, att få mig att slåss.

Inga mer genvägar, du bara ser på mig när jag försöker smita, gör mig helt förlamad.

Du gör mig stolt igen, brydd över mina steg.

Jag ser mig om för första gången på väldigt länge, synen av hur djupt bortkommen jag är borde döda mig. Men du låter mig inte.

Du smyger dig på, med din fina, snälla, ofarliga person. När du egentligen är hårdare än jag någonsin skulle kunna låtsas vara. Farlig, på ett sätt jag inte kan hantera. Jag har inte lärt mig hur man slår dig. Hat, förakt, besvikelse, jag har vapen för de alla. Men inte för dig.

Du gör mig frustrerad, rädd och arg.

Du ser mig, hör mig och förstör mig.

Men du förstår mig.

Jag kan inte tacka dig, för det hade betytt att jag tagit emot hjälp.

Men jag kan helt enkelt konstatera, att du får mig att;

Se

Lyssna

Känna

Resten får du räkna ut själv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ezther Söderling med Poeter.se id #37145 innehar upphovsrätten